

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 300.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΡΟΔΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετέωρα, 2012

Η θέα εκείνη την ώρα της ημέρας ήταν μαγευτική.

Ύψωσε το βλέμμα της στον ουρανό και αντίκρισε δυο γκρίζες αέρινες μάζες φορτωμένες με άρωμα βροχής, έτοιμες να σπείρουν, για πολλοστή φορά τις τελευταίες μέρες, άγριες καταιγίδες στα γύρω βουνά. Ο άνεμος, δυνατός και ανηλεής, την προειδοποίησε με ένα ξαφνικό ράπισμα να κάνει πίσω, αλλά εκείνη έκανε πεισματικά ένα βήμα μπροστά, έκλεισε τα μάτια και πάλεψε μαζί του σαν θηρίο, αποφασισμένη να μη στερηθεί τη μόνη στιγμή αληθινής γαλήνης. Και εκεί, στην άκρη σχεδόν του θεόρατου βράχου, νιώθοντας πίσω της την αχνή σκιά του μοναστηριού, άνοιξε τα χέρια σε έκταση και υποδέχτηκε τον μυρωμένο αέρα με ένα παγωμένο δάκρυ που κύλησε απρόσμενα στο μάγουλό της. Ντράπηκε για αυτή την τόσο εγκόσμια αδυναμία, όμως δεν το σκούπισε. Το άφησε να κυλήσει μέχρι τον λαιμό, να νοτίσει λίγο το μαύρο της ένδυμα και έπειτα να χαθεί μονάχο στις ίνες του, χωρίς ποτέ να βρει ακόλουθο.

Σουρούπωνε. Οι χιονισμένες βουνοκορφές απέναντί της –οι σύντροφοι και συνοδοιπόροι στη μοναξιά της–, επιβλητικές και ατρόμητες, άρχισαν να σκεπάζονται σιγά σιγά από τα βαριά σύννεφα. Κατέβασε τα χέρια, και η έκφρασή της έγινε ξανά αυτή που ήταν τα τελευταία τρία χρόνια: συμπαγές μάρμαρο με

ανθρώπινα χαρακτηριστικά, απροσπέλαστη από τα ανθρώπινα πάθη, αλύγιστη από την εισβολή κάθε συναισθήματος. Ένωθε δυνατή και αυτάρκης. Εκεί, απέναντι από τα βουνά, ριζωμένη και η ίδια πια στην κορυφή ενός όρους, ντυμένη στα μαύρα και έχοντας αποτάξει ό,τι την έκανε κάποτε τρωτή σε ανίερους πόθους, έμοιαζε με άγγελο σκοτεινό, εγκλωβισμένο για λίγο στη γη μα ταγμένο να υπηρετεί αιώνια τους αιθέρες.

«Έμμα!»

Τινάχτηκε άγρια στο άκουσμα του ίδιου της του ονόματος και, από την ταραχή, παραπάτησε. Πίσω της ακούστηκε η τρομαγμένη κραυγή της κοπέλας που τη φώναξε και, σαν να τη συνέφερε, βρήκε τη δύναμη να σταθεί όρθια και να κάνει ένα ασφαλές βήμα προς τα πίσω. Έπειτα, μόλις συνήλθε από τον πρόσκαιρο φόβο, ανάσανε βαθιά και πλησίασε, με οργή παρταιρη για μοναχή, τη φίλη της, που έδειχνε πανιασμένη από το σοκ του παρ' ολίγον ατυχήματος.

«Δεν θέλω να με λες έτσι!» της επιτέθηκε, ξεχνώντας πως η οργή ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους παρέμενε ακόμη δόκιμη. «Πόσες φορές σου το έχω πει; Γιατί επιμένεις να το αγνοείς; Είμαι η αδελφή Φιλαρέτη τώρα!» φώναξε, νιώθοντας ένα μικρό τσίμπημα ενοχής, που ακόμα και στην ίδια φάνηκε παράξενο. «Αν εσύ, που με έχεις ζήσει από την πρώτη στιγμή, δεν μπορείς να ξεχάσεις ποια ήμουν, πώς θα το καταφέρουν οι υπόλοιπες; Σοφία, σε παρακαλώ...» μαλάκωσε τη φωνή της μόλις είδε τη φίλη της να βουρκώνει. «Ξέρεις καλύτερα από τον καθένα πως δεν έχω την πολυτέλεια να φύγω αποδώ. Δεν μπορώ να γυρίσω πίσω. Τον τελευταίο καιρό έχω αποδείξει σε όλους ότι έχω περάσει με άριστα όλες τις δοκιμασίες. Αν η ηγουμένη αποφασίσει ξανά πως δεν κάνω για μοναχή, σε ποια ζωή να επιστρέψω;»

Η άλλη κοπέλα χαμήλωσε το κεφάλι χωρίς να δείξει πως δεν έκανε πίσω στην απόφασή της να μεταπείσει τη φίλη της.

Ό,τι και να της έλεγε εκείνη, όσο πείσμα κι αν επιστράτευε, όσο όμορφα κι αν ήταν τα αγγελικά φτερά που φορούσε, ο μοναχισμός δεν ήταν ο προορισμός της. Φυγή ήταν και φυγή θα παρέμενε. Όσους όρκους, ικεσίες και ολονύχτιες προσευχές κι αν έβγαζε από τη φαρέτρα της, η ηγουμένη δεν θα ξεγελιόταν ποτέ. Το είχε ξεκαθαρίσει σε όλες από την αρχή: αν η κλίση που ισχυρίζονταν οι δόκιμες ότι είχαν δεν αποδεικνυόταν αληθινή, θα επέστρεφαν στην εγκόσμια ζωή τους μετά το πέρας των τριών χρόνων δοκιμής που προέβλεπε ο ιερατικός νόμος. Έτσι απλά. Χωρίς υστερίες και προσπάθειες επαναδιαπραγμάτευσης. Ο Θεός μπορούσε να αγκαλιάσει τους πονεμένους δούλους Του και χωρίς να τους έχει κατ' ανάγκη υπηρέτες Του. Η Έμμα όφειλε να το καταλάβει αυτό. Δεν ήταν ασπίδα ενάντια στον πόνο αυτό το μοναστήρι. Δεν ήταν ανακούφιση από την οδύνη που είχαν προκαλέσει τα γεγονότα του παρελθόντος. Ήταν ένας αληθινός Οίκος του Θεού, με τις πύλες του ορθάνοιχτες μόνο για αυτούς που έβρισκαν χαρά και όχι παρηγοριά στο πέρασμά τους.

«Πάμε μέσα» της είπε ήσυχα η Σοφία, με το σκοτάδι να έχει μετατρέψει σε σκιές τα πρόσωπά τους. «Μετά τον εσπερινό μάς περιμένουν κι άλλα διακονήματα για να τα φέρουμε σε πέρας. Γιατί κατσουφιάζεις; Αν ήσουν στο σπίτι σου, θα μπορούσες να κάθεσαι με τις ώρες παρέα με τα τριαντάφυλλά σου, να τα φροντίζεις, να τα αγγίζεις και να τους μιλάς όσο θέλεις. Κατάλαβες... αδελφή Φιλαρέτη;» τη ρώτησε, με ολοφάνερη πρόθεση να τη θυμώσει. «Απόψε είναι η σειρά σου να ασχοληθείς με την κουζίνα. Και, ναι, όπως πολύ καλά κατάλαβες, ο θερμοσίφωνας δεν έχει φτιαχτεί ακόμη. Παγωμένο θα είναι το νερό. Σήμερα... αύριο... και ποιος ξέρει για πόσες μέρες...»

Ακόμα και τώρα, τρία χρόνια μετά, η αυθόρμητη επιθυμία της Έμμας εκείνη τη στιγμή ήταν να βγάλει κοροϊδευτικά τη γλώσσα και μετά να τη χρησιμοποιήσει τόσο καυστικά που θα

έκανε την άλλη κοπέλα να μην αποτολμήσει ξανά παρόμοιες νουθεσίες. Είχε μάθει όμως πια να ελέγχει απόλυτα τον εαυτό της και να σέβεται με κάθε κύτταρό της τη σκέπη αυτού του μοναστηριού, που έπαιζε ταυτόχρονα τον ρόλο κρυψώνας και ησυχαστηρίου. Έκανε λοιπόν τον σταυρό της, ανασήκωσε το ράσο της και με ευέλικτα, μικρά βήματα άρχισε να βαδίζει πρώτη προς το καθολικό του μοναστηριού, απαξιώντας να κάνει το παραμικρό σχόλιο.

Ξοπίσω της η Σοφία βάλθηκε να τρέχει για να την προφτάσει και, λίγο προτού περάσουν την πύλη του οικοδομήματος, ακούστηκε η καμπάνα που σήμαινε την έναρξη της λειτουργίας. Όπως συνέβαινε όποτε αργούσε, τα πρόσωπα των μοναχών στράφηκαν ομαδικά προς το μέρος της, χωρίς να μπορέσουν τα περισσότερα από αυτά να κρύψουν την αποδοκιμασία τους. Κράτησε για μια στιγμή την ανάσα της και ύστερα, με το κεφάλι χαμηλωμένο και το δεξί χέρι να κάνει τον σταυρό τρεις φορές πάνω από το στήθος της, πήρε τη γνώριμη θέση της στα στασίδια, αποφεύγοντας να διασταυρώσει το βλέμμα της με της ηγουμένης, σίγουρη ότι θα αντίκριζε πάλι τη μομφή και τον ψόγο.

Και έπειτα, όπως γινόταν κάθε φορά που άκουγε τους ψαλμούς και μύριζε το άρωμα από τα αναμμένα κεριά και το λιβάνι, η ψυχή της εγκατέλειψε τα ανώφελα σκιρτήματα και εναρμονίστηκε πλήρως με το περιβάλλον, με τη γαλήνη των προσευχών και με τη γνώση ότι δεν υπήρχε πια τίποτε να την πληγώσει. Εδώ ήταν ασφαλής. Ο Οίκος του Θεού δεν θα την πρόδιδε ποτέ. Και οι άνθρωποι, όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που υπήρξαν φίλοι της και συγγενείς μια φορά κι έναν καιρό, δεν μπορούσαν πια να φτάσουν σ' αυτή φορώντας όλες τις ωραίες τους μάσκες για να την ξεγελάσουν.

Μετά το πέρας της λειτουργίας κι ενώ οι μοναχές άρχισαν να αποχωρούν ήσυχα από το καθολικό του μοναστηριού, είδε

την ηγουμένη να την πλησιάζει. Κοίταξε ανήσυχα τριγύρω για να βρει τη Σοφία, αλλά διαπίστωσε πως η φίλη της είχε ήδη αποχωρήσει. Σφίχτηκε. Η καρδιά της, αυτή η καρδιά που επέμενε να λειτουργεί ακόμη γήινα, άρχισε να χτυπά δυνατά, σε ένδειξη φόβου. Η μέρα για την τελική κρίση πλησίαζε, και η Έμμα ένιωθε πως θα ήταν αρνητική. Και μετά τι; Πού θα πήγαινε; Πώς θα προσαρμοζόταν ξανά σε μια ζωή και σε έναν κόσμο που αποστρεφόταν; Πώς θα κατόρθωνε να παραμείνει αθέατη αυτή, που είχε την τύχη και συνάμα την ατυχία να φέρει την ιδιότητα της κόρης του πιο διάσημου ζευγαριού στην Ελλάδα; Όσο κι αν μεταμφιεζόταν, θα την ξετρύπωναν, θα γινόταν βορά στις κάμερες και στις ατέλειωτες ερωτήσεις των δημοσιογράφων, θα υποχρεωνόταν να έρθει πάλι αντιμέτωπη με όλους τους δαίμονες που την έκαναν κάποτε να το βάλει στα πόδια και θα έχανε οριστικά την πολύτιμη γαλήνη που τόσο είχε κοπιάσει να αποκτήσει...

«Θέλω να σε δω για λίγο στο γραφείο μου, παιδί μου».

Η Έμμα ένευσε καταφατικά και άφησε τη γερόντισσα να περάσει πρώτη. Αν και ηλικιωμένη, το βήμα της ήταν ταχύ και ανάλαφρο, εντελώς παράταιρο με την όψη της. Η ηγουμένη –ή αδελφή Θεοδώρα– θα πρέπει να πλησίαζε τα ογδόντα, όμως η σβελτάδα της ήταν εξίσου αξιοθαύμαστη με τη σοφία της. Εξήντα ολόκληρα χρόνια υπηρετούσε τον Θεό μέσα σ' αυτό το μοναστήρι και είχε αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή της για να το μετατρέψει, από το ερημικό παράπηγμα που ήταν κάποτε, στο επιβλητικό –παρά το μικρό του μέγεθος– οικοδόμημα που ήταν σήμερα. Είχε κουβαλήσει με τα ίδια της τα χέρια πέτρες προκειμένου να χτιστεί από την αρχή, είχε επιμεληθεί προσωπικά καθέναν από τους χώρους του και είχε καταφέρει μέσα στα επόμενα χρόνια να το βγάλει από την αφάνεια, μετατρέποντάς το σε πόλο έλξης για ταξιδιώτες που ήθελαν για λίγο να βρουν τη γαλήνη της ψυχής τους. Βέβαια, λόγω της

γεωφυσικής του θέσης, χτισμένο ακριβώς πάνω στην κορυφή ενός απόκρημνου βράχου, παρέμενε απροσπέλαστο για τους πολλούς, και το μόνο που το συνέδεε με το έδαφος ήταν μια ξύλινη γέφυρα η οποία μετά βίας συγκρατούσε το βάρος δύο μοναχών και ενός γαϊδουριού.

Η Έμμα δεν είχε περάσει αυτή τη γέφυρα ποτέ. Αναίσθητη την είχαν μεταφέρει, περίπου τρία χρόνια νωρίτερα, ως την πύλη του μοναστηριού, τραυματισμένη άσχημα από τις κακουχίες της πολυήμερης περιπλάνησης και εντελώς αφυδατωμένη. Πέρασαν δύο μήνες μέχρι να συνέλθει τελείως, παρά τις φροντίδες των μοναχών και τη θαλπωρή που βρήκε από την πρώτη στιγμή. Κι όταν εξέφρασε στη γερόντισσα την επιθυμία να παραμείνει εκεί ως δόκιμη μοναχή, εκείνη δέχτηκε αμέσως, διατυπώνοντας πολύ καιρό αργότερα τις ενστάσεις και τις επιφυλάξεις της.

Όχι, η Έμμα δεν ήθελε να περάσει αυτή τη γέφυρα ποτέ! Εκεί ήταν η ζωή της τώρα πια. Και δεν υπήρχε γι' αυτή μεγαλύτερη ευτυχία στον κόσμο από το μικρό της θερμοκήπιο με τα τριαντάφυλλα, που και μόνο στη θέα τους γινόταν ξανά ένα αθώο παιδί, με δύναμη για ένα απλό, καθαρό χαμόγελο, χωρίς σκιές και ανομολόγητους φόβους. Ήταν περήφανη για αυτό το δημιουργημά της. Σε έναν μικρό χώρο που της είχαν παραχωρήσει, έκλεισε όλη την ομορφιά της πλάσης μέσα σε λογιών λογιών τριαντάφυλλα, αμέτρητων χρωμάτων και ποικιλιών, που σκορπούσαν το μεθυστικό τους άρωμα ακόμα και έξω από τη μικρή τους φυλακή. Και η περηφάνια της έγινε πολύ μεγαλύτερη όταν η γερόντισσα της πρότεινε να στέλνουν τα ομορφότερα από αυτά σε μεγάλα ανθοπωλεία της περιοχής, με το όνομα «ρόδα των βράχων», ενισχύοντας έτσι τα εισοδήματα της μονής και άρα την ευημερία της.

«Κάθισε, παιδί μου».

Η Έμμα υπάκουσε πειθήνια και κάθισε ήσυχα, με τα χέρια

σταυρωμένα στην ποδιά της και με τον κορμό της ίσιο, στη μοναδική καρέκλα απέναντι από το παμπάλαιο γραφείο όπου πήρε τη θέση της η ηγουμένη. Άλλες τρεις ή τέσσερις φορές είχε βρεθεί ξανά στον ίδιο χώρο και, ενώ θα έπρεπε πια να της ήταν οικείος, ένιωθε πάλι σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά. Το φως από τη μία και μοναδική λάμπα στην οροφή υποτονικό, η επίπλωση λιτή, η μυρωδιά από τα αιωνόβια βιβλία και το φθαρμένο ξύλο του πατώματος έντονη. Τα στρωσίδια ήταν όλα υφαντά, φτιαγμένα στον αργαλειό από τις μοναχές, και στο κέντρο του δωματίου έστεκε μια καπνισμένη ξυλόσομπα, το μοναδικό μέσο θέρμανσης του χώρου. Στους πέτρινους τοίχους κρέμονταν πολυκαιρισμένες εικόνες αγίων, και πάνω από την καρέκλα της ηγουμένης δέσποζε η ξύλινη εικόνα του Αγίου Ραφαήλ, του προστάτη της μονής.

«Προτού αποσυρθείς στο κελί σου, θα ήθελα να σου πω δυο λόγια».

«Σας ακούω, γερόντισσα».

«Θα πρέπει να είσαι είκοσι πέντε ετών τώρα».

«Μάλιστα».

«Και, παρά τη νιότη σου, παρά τον πρότερο βίο σου, έχεις επιδείξει αξιοθαύμαστη προσαρμοστικότητα και υπακοή στους κανόνες και στις απαιτήσεις της μοναστικής ζωής».

«Θέλω να πιστεύω πως δεν σας απογοήτευσα ποτέ, πως τίμησα την εμπιστοσύνη σας και πως φάνηκα αντάξια της ευκαιρίας που μου δώσατε να παραμείνω ανάμεσά σας».

«Δεν έχω παράπονο από σένα, παιδί μου, αν και...» δίστασε για μια στιγμή η γερόντισσα, αλλά έπειτα κοίταξε αποφασιστικά την κοπέλα μέσα στα μάτια. «Αν και δεν μου ήταν καθόλου ευχάριστο να πω ψέματα όταν χρειάστηκε προκειμένου να σε προστατεύσω. Το φέρω ακόμη βαρέως αυτό το αμάρτημα, παιδί μου, μα ένιωσα πως έπρεπε να σε πιστέψω. Ο κόσμος σε θεωρεί εξαφανισμένη. Δεν γνωρίζω αν έχουν ξεχάσει την

παρουσία σου σε τούτο τον κόσμο, μα είμαι σίγουρη πως πιστεύουν ότι έχεις πλέον χαθεί».

«Σας ευχαριστώ τόσο πολύ!» είπε αυθόρμητα η Έμμα και είδε να διαγράφεται ένα αδιόρατο χαμόγελο στο πρόσωπο της ηγουμένης.

«Μη βιάζεσαι να με ευχαριστήσεις» την κοίταξε εκείνη πάνω από τα μικροσκοπικά πρεσβυπικά γυαλιά της. «Και το λέω αυτό επειδή δεν είμαι βέβαιη αν πρέπει να συνεχίσουμε να σου παραχωρούμε άσυλο τόσο εγώ όσο και οι μοναχές. Δεν κάνεις για αυτή τη ζωή, Εμμανουέλα...» παρατήρησε ήσυχα και με μεγάλη τρυφερότητα στη φωνή της. «Εδώ υπηρετούμε αγόγγυστα τον Κύριο και είμαστε αληθινά ευτυχείς που τάζουμε τον σύντομο βίο μας στη Χάρη Του. Επίτρεψέ μου, έπειτα από τόσα χρόνια που φέρω τον τίτλο της ηγουμένης, να ξεχωρίζω ποιες από τις δόκιμες μοναχές μου είναι σε θέση να εξαγνίσουν ολοκληρωτικά και διά παντός πνεύμα και σάρκα ώστε να ακολουθήσουν ως το τέλος τον δρόμο ετούτο. Εσύ φλέγεσαι, Εμμανουέλα» συνέχισε με σιγουριά. «Δεν μπορείς να απαλλαγείς από το παρελθόν. Δεν μπορείς να βρεις χαρά στα άυλα, δεν μπορείς καν να εκτελέσεις τα διακονήματα –την πιο απλή υποχρέωση μιας μοναχής– δίχως να σκέφτεσαι πόσο καλύτερα θα ένιωθες αν ήσουν κρυμμένη στο μικρό σου θερμοκήπιο, παρέα με τα ρόδα σου. Σε κάποια άλλη μονή, υπό την καθοδήγηση μιας άλλης ηγουμένης, ίσως να έπειθες πως αυτός είναι ο προορισμός σου. Όμως εδώ, με το δικό μου βλέμμα να σε παρατηρεί, η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Η ευτυχία σου είναι απλώς η απόσταση από ό,τι σε πλήγωσε. Θα την έβρισκες ακόμα και στην κορυφή ενός βουνού ή στα βάθη της θάλασσας ή στα έγκατα της γης, αρκεί να ήσουν αθέατη και μόνη. Όχι αναγκαστικά εδώ. Ας μην ξεχνάμε ότι βρέθηκες τυχαία στην αγκαλιά μας, δεν το επέλεξες».

«Όμως με τον καιρό έμαθα να αγαπώ το μέρος όπου βρέθηκα» αντέτεινε η Έμμα «και κατάλαβα πως εδώ θα είμαι ευτ...»

«Μην το πεις, παιδί μου» τη διέκοψε η ηγουμένη. «Μην αμφισβητείς την κρίση μου. Σε ό,τι αφορά την ανθρώπινη ψυχή, έχω περιορίσει κατά πολύ, ύστερα από τόσα χρόνια, το εύρος του λάθους. Σου μένει λίγος καιρός ακόμα μέχρι την οριστική κρίση σου, και είσαι αληθινά ευπρόσδεκτη ως τότε, αλλά οφείλω να σε προετοιμάσω για τις μέρες που θα ακολουθήσουν. Ωστόσο, σου υπόσχομαι πως δεν θα σε αφήσω μόνη σου, παιδί μου. Θα έχεις κάθε δυνατή ψυχική και υλική υποστήριξη για την επανένταξή σου στην κοσμική ζωή. Πρέπει να βρεις τη δύναμη, Εμμανουέλα. Πρέπει...»

«Μα γιατί;»

Ξεχνώντας ότι η απότομη έκρηξη στη φωνή της ουσιαστικά επιβεβαίωνε τις σκέψεις της ηγουμένης, η Έμμα επέτρεψε στα δάκρυα να χαράξουν υγρά μονοπάτια στα μάγουλά της και σηκώθηκε απότομα από τη θέση της.

«Θα πάρω όσους όρκους απαιτεί ο ιερατικός νόμος και δεν θα σπάσω ούτε μισό από αυτούς! Εδώ ανήκω, σεβάσμια ηγουμένη μου! Εδώ είναι ο κόσμος μου πια! Δεν θέλω να γυρίσω πίσω!»

«Δεν εξομολογήθηκες ποτέ στη σεβάσμια ηγουμένη σου, που ισχυρίζεσαι ότι τόσο την εμπιστεύεσαι και την αγαπάς, τον λόγο για τον οποίο έδωσες εξαρχής τους όρκους σου».

«Δεν μπορούσα... δεν μπορώ...»

«Είσαι πρόθυμη να εκτελείς τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις σου, Εμμανουέλα, αλλά ποτέ δεν το κάνεις με ψυχή καθαρή από το μίσος που σε κυριεύει».

«Δεν είναι έτσι...»

«Δεν έχεις μάθει να συγχωρείς, καλό μου παιδί...»

«Δεν μπορώ να συγχωρέσω!»

Τα μάγουλα της κοπέλας φλογίστηκαν από το ξέσπασμά της, και ντροπιασμένη σκούπισε τα μάτια της. Δεν ωφελούσε αυτή η κουβέντα. Η απόφαση της ηγουμένης ήταν αμετάκλη-

τη. Αλλά και η ίδια ήταν αμετανόητα ανίκανη να συγχωρέσει τους ανθρώπους και τα ανίερα πάθη που την έκαναν εδώ και καιρό να θέλει να απαρνηθεί τα εγκόσμια. Δεν ήθελε να σκέφτεται. Της ήταν επώδυνο να θυμάται. Κι όμως, δεν υπήρχε βράδυ, από τα τόσα που προηγήθηκαν του ερχομού της σ' αυτό το μοναστήρι, που να μην είχε δει τους ίδιους εφιάλτες και να μην είχε αισθανθεί τη λυτρωτική επιθυμία να απαντήσει με πόνο στον πόνο και με προσβολή στις προσβολές. Ναι, το ήξερε, δεν πληρούσε τους όρους. Κρυβόταν από τον ίδιο τον Θεό με την εμμονή της να Τον υπηρετεί από δειλία. Και ίσως έτσι διέπραττε μεγαλύτερη αμαρτία από αυτήν που την είχε ωθήσει στον μοναχισμό.

«Δεν κατάφερες ποτέ να ξελαφρώσεις» είπε λυπημένα έπειτα από ώρα η ηγουμένη. «Δεν κατάφερες ποτέ να λυτρωθείς. Κρίμα, Εμμανουέλα, αληθινό κρίμα, γιατί διαθέτεις πνεύμα σπάνιο και ζωηρό, από τα λίγα που έχουν τη δύναμη να κάνουν καλύτερο τούτο τον σκληρό κόσμο...»

Η κοπέλα χαμήλωσε ξανά το κεφάλι, χωρίς να κάνει πια τον κόπο να σκουπίσει τα δάκρυα που κυλούσαν.

«Πήγαινε στο κελί σου» άκουσε την κουρασμένη φωνή της γερόντισσας και, με τους ώμους της να τραντάζονται από τους λυγμούς, εγκατέλειψε το γραφείο της σχεδόν τρέχοντας.

Το σκοτάδι είχε πυκνώσει, αλλά η απόσταση μέχρι το καθολικό της μονής ήταν μικρή. Συνάντησε κάμποσες μοναχές έτοιμες να πάνε κι αυτές στα ησυχαστήριά τους για τη νυχτερινή κατάκλιση, αλλά ντράπηκε να υψώσει τα μάτια για να τις χαιρετήσει.

Μπήκε λαχανιασμένη στο μικρό της κελί, κάθισε στο κρεβάτι και έκλεισε το πρόσωπο ανάμεσα στις παλάμες της, προσπαθώντας να φρενάρει τις αναμνήσεις. Ήταν αδύνατον όμως. Σχεδόν ένωσε εκείνη την ανάσα, βαριά και μυρωμένη από ακριβό ποτό, να διατρέχει το δέρμα κάτω από το αυτί της. Σχε-

δόν αισθάνθηκε τα ανυπόμονα δάχτυλα να κουρελιάζουν το ολοκαίνουριο γιορτινό της φόρεμα για να αγγίξουν την άμαθή της σάρκα. Και σχεδόν άκουσε τον εαυτό της να αφήνει μια κραυγή έκπληξης προτού διατυπώσει τη μία και μοναδική λέξη που ξεστόμισε εκείνο το βράδυ: «Μπαμπά;» Η απάντηση που είχε πάρει την έκανε ακόμη να παγώνει: «Δεν είμαι πατέρας σου, Εμμανουέλα. Αλλά εσύ θα είσαι πάντα το μικρό μου κοριτσάκι. Μου ανήκεις, γλυκιά μου. Απόψε θα γίνεις δική μου. Για πάντα».

«Όχι!» κραύγασε, καθώς οι αναμνήσεις άρχισαν να διαδέχονται με ταχύτητα ορμητικού ποταμού η μια την άλλη. «Όχι! Όχι! Όχι!»

Μάταια. Οι εικόνες κατέκλυσαν το μυαλό της πιο ξεκάθαρας από ποτέ. Έφερε τα χέρια της στον λαιμό, λες και θα καταπολεμούσε έτσι την αιφνίδια αίσθηση ασφυξίας που την κατέκλυσε. Το μαύρο σάλι που είχε τυλίξει γύρω από το κεφάλι της για να αντιμετωπίσει την παγωνιά γλίστρησε αποπάνω της τη στιγμή που το σώμα της έπεσε άγαρμπα στο σκληρό στρώμα. Ένωσε τα μαλλιά της να ξεχύνονται στο λευκό σεντόνι, ακριβώς όπως τότε. Έσφιξε ασυναίσθητα τους μηρούς της για να αποτρέψει τη βέβαιη εισβολή.

Οι μνήμες ήταν πια ολοζώντανες. Θυμήθηκε το βάρος του ιδρωμένου σώματος που είχε σκεπάσει το δικό της. Θυμήθηκε τα αγκομαχητά και τα χάδια σε κάθε χιλιοστό του δέρματός της. Της φάνηκε απλό τότε, όπως της φαινόταν και τώρα. Είχε σηκώσει το βαρύ κρυστάλλινο πορτατίφ, συντρίβοντάς το άγρια πάνω στο μελαχρινό κεφάλι. Η όψη... η οσμή του αίματος... η ζωή που έδειχνε να ξεφεύγει...

«Έμμα!»

Συνέχισε να παλεύει με τον φανταστικό εχθρό της ακόμα και την ώρα που το μυαλό της αναγνώρισε την πλάνη της. Συνέχισε να ουρλιάζει ακόμα και όταν κατάλαβε πως η αγκαλιά

που έκλεινε το λεπτό της κορμί ήταν αποδεδειγμένα ασφαλής. Συνέχισε να κλαίει απαρηγόρητη ακόμα και τη στιγμή που οι εικόνες έσβησαν σαν φλόγες στο φύσημα του ανέμου.

«Θα τρελαθώ, Σοφία...» ψέλλισε αδύναμα – αυτή, που κάποτε διατράνωνε κάθε λεπτό τη δύναμή της. «Θα με διώξουν... Πού θα πάω;... Πώς θα επιστρέψω;...»

«Θα δούμε, γλυκιά μου. Ησύχασε. Ηρέμησε. Δεν θα σε αφήσω μόνη».

«Θέλω να σου πω...»

Η φίλη της αποδέχτηκε την επιθυμία της χαϊδεύοντάς της στοργικά τα μαλλιά. Έπειτα την απομάκρυνε λίγο, για να τη βλέπει, και της χαμογέλασε προσπαθώντας να της δώσει κουράγιο.

«Άνοιξε την καρδούλα σου, Έμμα» της είπε τρυφερά. «Ανακουφίσου. Είναι κάτι που έπρεπε να το έχεις κάνει εδώ και καιρό. Μπορείς να μου έχεις εμπιστοσύνη».

«Το ξέρω» αποκρίθηκε ήσυχα εκείνη και ύστερα, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο, έβγαλε από μέσα της όσα έκρυβε με περίσσια προσοχή χρόνια.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΡΟΔΟ

Η Εμμανουέλα Μαράντη δεν υπήρξε ποτέ ανέμελο παιδί. Στις οικογενειακές θύελλες που αντιμετώπιζε βρισκόταν πάντα στο μάτι του κυκλώνα και ξεπερνούσε τα αδιέξοδα με τη φυγή. Έτσι, ύστερα από ένα ισχυρό συναισθηματικό σοκ, καταλήγει σε μοναστήρι της Ηπείρου, μακριά από τα εγκόσμια, αναζητώντας τη γαλήνη του Θεού για να αφήσει οριστικά πίσω της τις σκιές του παρελθόντος.

Την ίδια στιγμή, ο υπαστυνόμος της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών Νίκολας Κάραλης καλείται να προστατεύσει την Εμμανουέλα από τη δολοφονική μανία ενός άγνωστου ψυχοπαθούς, του επονομαζόμενου Φονιά με τα Μαύρα Ρόδα, ο οποίος φαίνεται αποφασισμένος να μη σταματήσει το θανατηφόρο παραλήρημά του αν δεν φτάσει σε αυτήν.

Ο Νίκολας και η Εμμανουέλα γίνονται οι πρωταγωνιστές μιας περιπέτειας σε ένα σκηνικό τρόμου ενόσω ο χρόνος μετρά αντίστροφα για το κύκνειο άσμα μιας ψυχής τσακισμένης από την παράνοια και τη διαστροφή. Παράλληλα, έρχονται αντιμέτωποι με το οδυνηρό παρελθόν τους και το απροσδόκητο παρόν τους, που τους μετατρέπει τότε σε σύμμαχους και τότε σε εχθρούς.

*Καθώς τα θανάσιμα μυστικά αναδύονται
από την κρύπτη τους, καλούνται να δώσουν με κομμένη
την ανάσα απάντηση στο πιο μεγάλο δίλημμα:
Ενωμένοι μες στην κοσμοχαλασιά ή μοναχικοί σολίστ
σε μια παράσταση με αβέβαιο φινάλε;*